

Sy-li spěwať,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Čerstwosó da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njeđželske kopjeno. •

Wudawa so kóždu sobotu w Esmerlerjez knihciziscejeńt w Budyščinje a płaczi sčtwórtlětnje 2.— hr. s portom.

Na nowe lěto.

Text na Romstich 8, 24—28.

Sčtož našch džěnknišči tekst s kěđžbliwosću čyta, temu wěšće jene słowo do woczow pada, kaž by wono na džěnknišči 1. januar kaž pschirěšane bylo. Za měńju to słowo „nadžija“ a „so nadžecž“. Haj ta luba nadžija! — Sčtož jenož s najkim pshelom, kiž nadžija rěka, hej dom žiwjenja natwaricž chze, sjeba so žam a tež druhich s tym sjebatym blyšćezom słowich nadžijow pšepi. Esu hižo mnohy ludžo psches to srudny kónz wšali, so žu hołu nadžiju hej jako hežlo, jako khoroj wušwolili a hlaj, jich brón so jim roškypa do procha a mocha a steja, kotrymž so sešdasche, so jich krašnosć ženje njesańdže, kaž našy proschery wšchem druhim s žměcham a žebi s hanibje.

Alle je ta nadžija na tym wina, so žo jim tak hubjenje seńdže. Dha bychy po prawom bjes žwojeje žamžneje winy bhli a někajka tajna móž kiž so nadžija mjemuje, je jich bludnych sežinika. Je nam dowolene, we tajkich padach, winu nadžiji dawacž? Ně, my žmy žwoju nadžiju na něšcho stajili, sčtož widžimy. Wě to někajke semšte kublo, někajke bohastwo, někajka čžescž, haj žnano tež strowosć! — A hej myžlachmy, so móžemy jenož w tutej nadžiji derje sbožni a sbožowni bycž, ale tale nadžija so nedopjelni a my žmy kaž džěczi, kiž žu so na pižanym blyšćezu myžliskowych pucherjow swježelili a jako žo pucher puła a pižana barba so sžubi stejo płakachu a skoržachu. Žana nadžija tebe spokojeć nje móže, hdyž wona nješteji na twjerdyh sažožku, hewal žo tebi slě pónđže, žo tebi sda, so masch žwoje sbože w rukach a hdyž žo bliže dohladaš, dha nicžo njeje.

A nětko na spocžatku noweho lěta! Je to njeprawje, ně-

čajku nadžiju mēcž. Nježmě žana žwěza žo nam žwěcžicž we našchej čžemnosći. O haj, to tola! Najrjeńschu nadžiju chze našch tekst nam džěnkja do noweho lěta žobu dacž. Eswjaty Pawol je ju nam napikał we 28. sčtucžy našcheho teksta, mjenujzy: My wěmy, so tym, kiž Boha lubuja, wšchitke wězy s lěpschemu žluža.

Nadžija žo s tym saběra, sčtož pschichod pschinježe. Sčto pschinježe nam nowe lěto, žo džěnkja s dobrym prawom praschamny. A čžlowješki rosom tebi praji: My njewěmy. A dha žo džě srudžisch, a tschepotash, haj by ty najradšcho sadwělowal, pschetož sčto mohł bje wšcheje bojoscže a bjes wšcheho stracha we tajke njewěstoscži wutracž. A swonjenje noweho lěta klineži twožimaj wušchomaj kaž žmijertne swonjenje: „Potřebaj wšchu nadžiju, sčto wšcho čži pomha, wšchal njewěsch, kał budže!“ — Alle temu, kiž našch džěnknišči tekst žebi s wutrobje wosmje, džěnknišche swonjenje hinajšche synki žlyšćecž da: „Tu masch wěstu nadžiju, so tym, kiž Boha lubuja, wšchitke wězy s lěpschemu žluža.“ To rěka: we hovorjazym morju, móžesch na žlabym a małym čžolmiku žiwjenja s měrom spacž, jeli-so Boha lubujesch, žane žolmy a wichory tebi nješchodža, se žlubinow wšcheho horja tebe pschezo sažo Boža móžna ruka wjedže na wyschiny, hdyž móžesch nashonicž, kał hnadnje a žmilnje Bóh tych žwojich wobarmuje.

O džak budž Bohu, kiž džěnkja nam tajku rjani nadžiju na pucž žobu da. My Sserbja prajimy, so žo s Božeho słowa troschtujemy. A wopradowže, runje won džěnkja ta žada nam wjele prajicž ma. Najki rjany troscht je to sa naš, so my kšchescžijenjo wěstu nadžiju mamy, wěstoscž, kotruž nam ničto rubicž njemóže.

Alle jedne wuměnjenje je Pawol stajil: „So tym, kiž Boha lubuja, wschitke wězy f lěpschemu fluzja.“ Albo chzemy to hinaf prajicž, jenož potom tale našcha nadžija fwoje dopjelnjenja namala, hdyž budže wona wot fchidlow fo modlazeje a Boha lubowazeje wutrobny noschena.

Bože woblicžo dyrbinny najprjedy pytač f nutrnej modlitwu. Njeboj fo, so fu twoje flowa flabe abo malo prajaze abo so to, wo cžož proflusch, fnano wucho Boha wjerschneho franciž móže. Bóh tón Senjes cžesči kóžde fdychowancžto, hdyž jenož pschidže f wěritweje wutrobny. Sdyž duscha žada sa nim, tym žiwym Bosh, kaž jelen jachli po symnej wodže, abo kaž cžesčne džecžo plaka sa maczerju, (njemóža te flowa hladžh a bje wscheho poroka sestajene byčž). Ale njeboj fo, cžim wjetschi styš, cžim wjetschi potom wysf. Sdyž twoja wutroba jenož fo Bohu spodobaba we fwojim wótrnym a nutrnym wolanju, hdyž Bóh te prawe synki fluschy w twojej modlitwje, potom fo podarmo nje-wolafsch.

Dopomni fo pschiklada farisejskeho a žlonika. Kajku rjannu rěč džeržesche tón farisejski a tola bu jeho modlitwa sazpita wot Boha. A kažte flabe a krotke běchu žlonikowe flowa a tola bu wón pschijaty f Božeje fhumilnosče.

Alle wutroba ma byčž kaž žórleschto, f kotrehož jenož cžista, sprawna woda fo kužoli. Tam horach na horach mamy tajke žórta, a wjele wody njedadža, kaž flěborna nitka fo mala rěčžka cžehnje dele do dofa. Alle móžesč tam pschidž w kóždym cžafju, hdyž hewaf wscho f horzotu wusflhnje, tam tola hiščeže cžerstwu wodu nadeidžesč, wodu kiž tehodla tajka cžerstwa wostanje, dofelž žórto je hluboko w semi a tajne nam njesnate mozy pschezo nowu wodu pschidjedu. Kaž tajke žórto dyrbi wutroba byčž. Ponižna a niz horda dyrbi wona to fwoje cžinicž, kaž fo žórleschto tam na horach fhowa pod selenym mochom, taf fhowaj fo tež. Njepytaj na fwěcži fwoje sbože. To sčtož fwět dawta, je schpatne a sjebate, je kaž symny woheń, kiž njewohrěwa, ale jenož spali. Běda tej wutrobje, kiž w symnych nozach žiwjenja pschi tajkich plonjenjach spyta fo wukhowacž. Kaž njetele nawabjene wot jebateje fwězy febi fchidleschka spaliwšchi dele padnu, taf tež fwětna krafnosč twoju wutrobu jenož f febi wabi, so by cže póžrjeka. A cžezko nam potom je, sažo pucž f našchemu Bohu namakacž, hdyž fu nam fchidleschka wěry spalene. Někotryžkuli hiščeže dženska wobžaruje, so je na tutym wižatym pucžu wschu fwoju nadžiju, wscho fwoje sbože shubil. A potom jemu žyle žiwjenje nicžo hódne njeje, hiščeže jemu kroczel dale a wón steji jako jedyn, kiž je džecžaze prawo pola Boha shubil, psched njebestim fudnikom, a wschitke hrěchi a to womasane fwědomnje je f nim do wěčnosče cžahnylo, so by jeho tam hiščeže wótrischu wobskoržilo.

Ně, wostan duscha ponižna, njepytaj to posdacže wulke a daj febi spokojicž f tej nadžiju, so tym, kiž Boha lubuja, wschitke wězy f lěpschemu fluzja. Njech tež druhdže skoro se satwisčju na druhich hladašč a na jich sbože, snajesč jich starosče, jich tajne fluschy a sadwelowanje. Njeje kóždy, kiž fo fmeje, sbožowny abo hiščeže njenje sbóžny. Tehodla budž spokojom se fwojim dóntom, je fwojim fchizom. Wscho cžezke njech tebi ta wěsta nadžija wolóži: „Ja wěm, so tym, kiž Boha lubuja, wschitke wězy f lěpschemu fluzja!“ —

A nětko tebi, luby ferbški ludo, něšto f nowemu lětu. — Tež ty masch nadžiju, so tebje rjenšchi pschichod woczafuje. Tola běda tebi, hdyž febi tón rjenšchi pschichod jenož tehodla žadašč, so by fo hospodarsžy lěpe měf. Lud, w kotrymž jenož febicžne myšle knježa je f sahinenju satamany. Ženje fo shrabacž njemóžesč, hdyž fwoju wěru wopuschčisč. Njejsžy runjewon ty shonil wěrnosč pohlednjeje schtucžki našcheho teksta. Luby

ferbški ludo, měj najprjedy tu hlownu nadžiju, wo kotrež je fo w tutych ryncžkach taf wjele pišalo. To jenicžy móže Šerbow fdžeržecž w pschichodže. —

Modlitwa: Luby njebesti Wótcze! Nětko f twojej hnadu sažo we spoczafku noweho lěta stejimy. Wě wěmy, so je wopacžne, fwoju nadžiju na semste kubla stajicž, daj nam tehodla spósnacž, so bychmy w tej nadžiji, wo kotrež je fwjaty Pawol nam dženska taf krafnje rěčaf, rostli a pschiběrali, so by wona našche žyle žiwjenje wupjelnika a fdžeržata a fčoncžnje nař wschěch domjedla do twojeho njebesteho raja. Tam haj tam budž našcha nadžija wot tebje frónowana. Šamjen.

Knjesowy postrow sa pscheczelow pschi sastupje do noweho lěta.

Luf. 12, 4—9:

Škóh: Božo, Knježe teho fwěta re.

Nowe lěto sesthadžalo sažo nam je f wěčnosče, wobfwědčenje f nowa dalo f tym fo nam, so wostanje Boža lubosč wótzowsto, kotraž sbožo poskicža.

Boži Šsyn, našch Šbóžnik fwěrnny, radu Božu siemja nam jako wobšbožomat wěrnny wischlich, kotřiz f njebestam f fchutnoicžu fo nastaja fhwatajo tu se fwěta.

Škol do fwědomja nam rěsnny flowo jeho poskicža, so wšchaf wotpad to je hrěchnny wot Boha, hdyž sacžuwa duscha styš psched sahubu, f kotrež fwět jej hrosny tu.

Njestrachuječe fo psched tymi, kotřiz cžělo sahubja; f hrubosčemi woni wšchěmi moricž duschu niemóža; ale wschehomóžneho Boha boicže pschezo fo! —

Sažny wublad do pschichoda wěrijazym fo wotewrja, dofelž wědžo, so jim doda Wótcžez wscho, sčtož potrzeba duscha jich a cžělo tu, hdyž na wodružnistwje fu.

Sdyž Bóh wróble sastaruje, kiž wschaf wjele njeplacža, a jim žiwnosč poskicžuje dženi a lěto wot lěta, — njeby nař wón sastaracž mohf a sežiwjenje dacž?!

Licene na hłowach waschich fu wschě wlošny, — wobkručža Šesuf pschi starosčach našchich. Duž njech duscha poloj mal Wjele lěpichi psched nim wdyžli wjele wróblow fmy.

Wulke flubjenje Knjes fwěratym fwojim dawta pscheczelnje; so cže f wusnowarjom wěrnym wón fo wusnacž w pschichodže fwojim žunu wješkym, žule wěšče flubjenym.

Njechželi džě wěricž jemu a f nim cžahnyčž radoštnje?

Wichemu wobaracž cže štemu Bóh, našch Šbóžnik, woprabdže, fwěra jeho pschwodža f njebestam nař se fwěta.

Nowe lěto — nowe sbože sticža nam fo f Šesufom,

— žohnowanje to je Bože sa wscho cžetwěstwo a našch dom, Šesuf schit a flónžo je pschi wschej straschnej mrokozče! —

Měr na semi.

(Šotracžowanje.)

W žanžnym wolomiku, jako fo nan sažo do wšy wrócž, hladajo fwojeho sastojnstwa, shladowaschtej dvě wócžy džiwonje a styšknivje tam we wjelečej janije f hwěšdam a f dusche teho tam delešč sběhasche fo to jene nózne, styškne wolanje f njebestam: „Knježe Božo, ja dyrbiu wozwy pomhacž, so móže Božu wjecžer wužiwacž!“

Móžny stražnik bě pomafku horje hacž na pohřebnischčo schol. Wot tam widžesche najdale. Wot tam shladowasche do

krajiny, kotruž žadny hodowny žněh njepšchirymasche, šhladowasche tež na čžemne jědle, kotrež „wjelcžu džěru“ wobdawachu. Po tym krocžesche dale psches pohrjebniščežo, wobšwětlene wot blyščeža hwěšdow njebjeskich. Pschi jentym wulkim rowje posasta. Tu ležachu 17, kotrychž bě sa dwaj dnjej mór morit. Wjes tutymi hdomnacžemi bě tež mandželska jeho a džowcžicžy. Tšecžu džowku, tu najstarschu, běchu wojeřsžy šobu wsali. Njebě šo ženje wjazž domoj wrócžika.

Ženje wjazž! Wutroba sabola naney, a sabola s nowa. Na hólza šebi myšlicž dyrbjesche. Šběže wócžy a pošluchasche a dohlada šo hwěšdow. Šwěšdy šo tam šybolachu taš mile, taš troschtujo, šo jemu šylšy pschińdžechu. A tu jemu na dobo pschypadny: „Dženka je šo Šbóžnik narodžik!“

Njebě šo ženje wjazž wrócžika! To šajě jemu psches wutrobu. Pomyšli šebi na šyna. Tola jašo woczji posběhny, šo by s nowa hladaš a pošluchaš, šybolachu šo jemu hwěšdy taš mile a troschtuje s njebjes dele, šo jemu šylšy wócžy a lizy macžachu. A tu jemu na dobo pschypadny: „Dženka je šo Šbóžnik narodžik!“ Pohladny š njebjesam, šo by šo pola hwěšdow wobhonit, kotra to hodžina nózna něš. Bě we poknožy. Duž wsja trubu a wutrobi dwanacžich.

Na to stupasche s hórki, stupiwšchi s hórki, wot hwěšdow rjenje wobšwětleneje, do čžemneje haski wšy, posasta a šajběhny s móžnym hlošom špěwacž:

„Ša s njebjes dele pschińdu š wam,
Tež dobre nowiny ja mam,
Wšcho dobre čžu wam powjedacž,
A wo teho taš šaspěwacž! . . .“

Nunje čžyšče druhu šchtucžku šanjesež:

„Dženš wam je narodžik šo . . .“,

tu wuhlada, šo něchtón po wšy horje pschińdže, bě to wulka posstawa. „Taš wulki a dolhi je jenož jedyn, mój hólž!“ tuta myšlicžka jeho pschejě. „Mój hólž!“ jeho wutroba šawyska. Šhwatasche jemu napschecžiwu. Šólž bližesche šo pomakfu, bě s nahej hłowu, ruzy bě š žiwotej škožik a štyknyš. W ščženje jeneje bróžnje posasta. Na poš šwješeleny, na poš nastročžany štupi nan š njemu. Tola prjedy hacž šo móžesche šcho wopraschecž, šawoša jemu šyn s džiwonym bušim hlošom napschecžiwu: „Nano, džicže po šararja, wowaš móže Šože wotkasanje wužiwacž!“ A šchepťajo pschistaji: „Še mēr! je mēr!“

„Mēr!“ šawoša nan, šatorhnyeny, haj nastročžany. „Mēr!“ rjeknu, a hiščeže junu „Mēr!“ A šašo šchepťasche „Mēr!“

Šylšy šo jemu kulachu po lizomaj a wón šchepotasche kaž by jeho šyma wojika. Žyku šhwilu tam stejesche taš podnirjeny, šabwšchi wšcho wokošo šebje. Jeho hubje šo hibaschtej: „Mēr! mēr!“ taš to s čžicha pschezo šašo šchepťaschtej: „Mēr! — mēr! — mēr!“

Na dobo šo šebra a šahasche šhwatajžy na šaru. Na šyna bě žyle šabyš.

Tutón šo šebra. Tola měšto šo by ša nanom šchol abo do wšy nuts, džěšche se wšy, se wšy nimo doma, w kotrymž wowaš mrějesche. Šaš a šaš posasta, ruzy š wutrobje škócžo. Še wšy won krocžesche š „Wjelcžej jamje“.

Šcho to jeho tam won wjedžesche na to měštno hrošy a bojošče a — žašošče? Čžyšče wón hiščeže ras pschewinjenu a šadajenenu njepšchecželej do morweju, praweju wócžkow pohladacž? —

Wjes tym bě nózny štražnik s kónzom šwojeje lebiye durje šary wupacžik. Na jeho buchanje njebě nihtón pschischol. Šnajachu tajke šlepanje w nožy. Nutskach wo šštwje šlecžesche šaraš a prošesche Šoha wo hnadnu šnjerečž. Měnjšesche tola, šo móžachu to jeno wjazžy abo rubježnyž byčž.

Tu šawoša na dobo šnaty hloš nózneho štražnika do šštwy: „Mēr! mēr!“

Šaraš wudžerasche na njeho, kaž šo by ničžo njerosumit.

„Mojš macž čže wumrěčž!“ njekny něš nózny štražnik. „Dajče jej šnjšowe wotkasanje. Še mēr! Še mēr w kraju!“

Tu pschemóh štareho muža wutroba, se šwojim hlošom, kotryž šedom šlyšesche, šlafasche, šlafasche taš, šo njemóhš hinaš hacž šobu šlafacž.

Nózny štražnik wustupi s šary a džěšche dale š šchuli. Š kónzom šwojeje lebiye duri do wokenžy šawošajo: „Ša to šym, woczniče!“

„Šdže šo pali?“ šawoša wucžer a woczini wokenžu.

Tu pošoži nózny štražnik wobej ruzy wucžerjej wokošo šchije, škoži šwoju hłowu š jeho hłowje a šchepny jemu jenicžke škowčžo do hlucha. Wucžer šo šastroži a šatorže. Wobaj šlafaschtaj tam pschi wofnje, jedyn drugeho wobjimajo.

„Dyrbju šwonicež!“ rjekny ššonežnje wucžer, „Šuščež mje!“ Tola tamny jeho njepuščeži. Duž šo wucžer jemu wutwi, šawoša šynow a šhwatasche š žyrkwi. Nózny štražnik wrócži šo šašo do šary.

14 lět dolho běchu šwony něme. Šako běchu pošledni raš šwonike, běchu to hody byš po bitwje pola Nördlingen. Tam běchu thěžoržy 5. a 6. septembra 1634 Šchwedom šbili. Potom běchu šwony wotmjelknyš, mohše tola hewaš rubježnikow a druhu njewitanu žwólbu šedžblitow ščžinicž na tu hewaš wotležanu a duž ššhowanu wjesku.

A něš — a něš šwonjachu šašo, šwonjachu šašo! — Šo 14 dolhich, čžemnych, šrudnych lětach! ! !

„Šcho to taš čžini?“ praschachu šo čži se španja wubudžene.

„Šwoni! šwoni!“ wofachu šarschi a štari. „Šwoni! džěčži! šwoni! Štawajče! štawajče! Še mēr. — Še mēr we kraju.“

„Mēr? Šcho to je, tutón mēr?“ šo džěčži šašo praschachu.

„Wjelcžče, džěčži! Wjelcžče! A woblekajče šo! — A špěwajče modlitwy!“ —

„Čžini to mēr pschezo tajke šchumjenje?“ šo džěčži šašo praschachu. Tola macž wjazž njewotmolwi. Duž počžachu džěčži šlafacž a šalšechu kóžde do šnateje šhowantki, hđžež hewaš wucžeka pntachu, hđž wozajž abo rubježni do wšy pschińdžechu. Tam ššhowane pošluchachu pošne bojošče, kaš šwony šwonjachu s jim žyšym, njšnatym šynšom.

A šwony tež hubjenje ššincžachu. Wulki šwón bě šo pušnyš. Šnyšom pschi špočžatku wójny běchu Mansfeldowi wozajž — Mansfeld bu 1625 wot Wallensteina šbity — wulki šwón a tehorunja šrjedžny — tutón tu něš do žyša wozajž njebě. — Š wěže dele čžišnyš. Šehdy bě šo wulki šwón pušnyš. Šón namakachu wješjenje pošdžišcho w lěšu a powješnyšchu šón šašo na wěžu. Ale njech tež hubjenje ššincžachu, tym šarym a šarschim ššincžachu kaž njebjeske šwony. —

A tola! Čžiste, rjane wješelenje tu njebě! Šo dopomnienie na wšitko to žašošne, šchož běchu počžepili, bu kóždy wofomil s nowa žiwu. Šóždy dopomni šo wšcheho teho, šchož bě šhubil, a wšchě te rany dušche šrwawjachu pschezo šašo s nowa. Šudžo wudžerachy jedyn na drugeho, štejachu kaž šatorhnyeni paš tu paš tam na pucžu. Tola nihtón njedwělowasche na tym, šo je powjesčž wo mērje wěrna. (Šokracžowanje.)

„Šombaj Šób.“

„Šombaj Šób!“ Šam wšchěm, kiž wy pschecželjo a pošpjerarjo našcheho šopješka šče! Šrjedy hacž do noweho lěta šastupiny, pohladujemy horje módrnym wššokoščam a wušna-

jemy: „Džak budž czi, Anježe Božo, so by nam hačž kem pom-
ha!“ Pšchetož, hinał tola njemožemy, njech tšchnoščž a dro-
hota a nusa hiščeže wjetscha. Wot tuteho wscheho njedamy
my bebi wsacz doměru ł Bohu a nadžiju, na Boha sakoženu na-
džiju sa nowe lěto! Ně: „W Božim mjenje!“ tak prajimy a
nastupimy to nowe lěto 1922 stroschtu, wěrjo, wjedžo: „Bóh
je ł nami, wjedže naš!“ Wot jeneje nusy, kotraž nětkle tak
wulka wot drohoty, njedamy bebi tež wsacz nasche njedželste
kopjenko „Bomhaj Bóh!“ A to hižo tehodla niz, dolełž herbste
a dolełž žo prózuje, nabožnu myšł wufhowacz w ludu, nabožnu
myšł, kotraž žo bóle a bóle šhubjenje w ludu a kraju, wožebje
mjes mtodymi. Je tola „Bomhaj Bóh“ nimo teho hiščeže wo
wjele tuńsche hačž němste njedželste kopjena a tute njepšchinjeku
nam ničžo herbste a ničžo ł domišny. A pšches nabožnu myšł
budže — niz pšches druhe — nasch wobohi lud a kraj junu tola
sažo wotkhoricz a žo wustronicz — jeliso, haj jeliso žo leje žyle
njewotrjetnje. — A to ty tola nochzesch! Duž šdžerž bebi žwoje
„Bomhaj Bóh!“ Duž staraj žo, so drusy bebi je šhowaju sa
nowe lěto! Duž hladaj, hačž tón abo tanina jo bebi njemohla
stasacz njech pola duchowneho, njech na póseže, njech hewal!

A dyrbjal schtó czi ł drohotu pšchincž a žo wotrjež chzycz,
dha praj: „W časju do wójny scže bebi nasche njedželste ko-
pjenko na poł łopy — to žu 30 — její wažil, a nětk to noch-
zeczje na poł tuzenta — na 12 — její?“ Nochzemy do žyła ho-
downe placžisny pšchirunowacz, bychu to hižo 3 — praju a
pšchu tsi! — 3 její dožahate! Schtóž žo tu sđaluje, tón sđa-
luje žo tež nabožneje myšlicžki kaž herbstecho smyšljenja! Ně,
wjele bóle dyrbjeli jich to tych bywacz wjaz a wjaz, kotřiz pšchi-
stupja wožadže nascheho „Bomhaj Bóh“ a to dla Božeho krale-
stwa tu mjes nami a dla nascheho herbstecho luda! —

Duž tak: „Bomhaj Bóh“ Wam do noweho lěta 1922!
Wam, kiž wy Šerbjo w Šerbach, wam, kiž wy Šerbjo a
pšcheczjeljo Šerbow w rospróschenu a wam, kiž wy pšcheczjeljo
a spěchowarjo nascheho kopjenka we wukraju! Redaktor.

Zvrfej a stat.

Kaž žo klyšecž dawu, pšchindže wulkostatny škulski sakoń
hnydom po nowym lěče, wěseže tola w januaru, pšched bejm.
To budže stónčnje jena krocžel dale ł rosjašnjenju a ł rosriřa-
nju tuteje žyłeje sa nasch lud tak wažneje a tola pak tak cžemneje
wěžy. Nowe lěto by hižo pšches rosjašnjenje tuteje naležnosče
něscho dobrego pšchinjeklo.

Štoržo na šrudne škulste wobstejnosče, schtóž nabožinu na-
stupa, šdychuje jedyn wučer jeneje ludoweje šchule w Lipsku:
... Sa kšchescžanzju smyšljenych wučerjom traje doholětna
martra dale, bywaja drje jako mjeńschina cžerpjena, wot
wjetschiny thranizowani... Pšchitwiřowarjo žwěta-šchule po-
stajaja w šchuli, czi žami maja žo podwolicž a žo niz wufnyčž.
Pšchetož žu strachocžimi pódla, kotřiz žo pšches wjetschinu šatra-
schicz daja, a tak knježi štrona žwěta-šchule, dolełž ma šchula
žantofarjadowanje. Tuto wěšo njemóžaja domufwalicz. —

Nadžionnje nam nowe lěto tu kaž w druhim snajmjeńscha,
— hdyž niz wjaz! — rosjašnjenje pšchinjekle!

Dosynk ł hodam.

Ma burškim kuble bě žo herba narodžil, bechu dołhe lěta
na njeho cžakali. Wjelele bě duž wulke. Šcheczisna dyrbjachu
wulkotne byčž a žwjedžen wjelela. Duž bjes džywa, so na posta-
jenym dnju žo se wschěch kónčžin pšcheczjeljo a snaczi, kaž bechu
proscheni, pšchivalichu. Džeczjo bu smufschezene. Po tym šhro-
madžichu žo wschitzu domach wokolo dołheho blida ł hoscžinje.

Wubjerne jědže a dobre picže powjetschi to wješelenje. Wješa-
downachu, spěwachu a džeržachu narěče, starschim buchhu najlěp-
sche pšhecža wuprajene a džěscžu najrjeńšchi pšchichod wěschezeny.

Wobřjedž wscheho wješelenja woprascha žo něchtón ł hoscži.
hdyže to nětk po prawom tón je, kotrehož tu tak hromadže cžescža-
chu. Chzychu jeho tola sažo ras wohladacz. Haj, ale, hdyže
dha to džeczjo bě!? Pšchi wschěm wješelenju a bježadowanju
bechu na njo pošabylu. Jedyn ł wobdžělenych bě žo na druheho
spuščezal. Wacž poskoczi, praschesche žo a pytasche a namata
žynta na jenym kožu w lěhanskej ištwe ležo a to pod kožuchami
a nawoblekami — sadufscheneho! ! !

Kač bě to móžno byto? Žako žo ł Božeho domu wrócžichu,
bu wothladařka džěscža nusnje wotwolana. Duž šhwatajo hólčžka
w lěhanskej ištwe na jene kožo položi, — a potom na njeho
šabyl. Hoscžo buchhu potom do tuteje ištwy pošasani, so bychu
tam nawobleki a kožuchi wotpoložili. To žu cžinili, džěscža
pak žo njedohladałi, dolełž bě hižo cžmicžka.

Potom bě žo hoscžina šapoczaka a pšchi wschěm žwjeczenju
ł cžescži džěscža bechu džeczjo šabylu. Šrudoba bě nětk wjetscha
hačž priedy to wješelenje. —

Njestawa žo to podobneho husto dosčž tež hody, hdyž ma
Jesuf džeczatko narodniny? Šajkich pšchihotow je cžinjnych!
Hodowne schtomy buchhu kupowane a potom šařwěczene! Dary
žo wobradžeja! Šhěrłusche žo spěwaja a tu a tam namata
tež Bože žkomo měřina hiščeže. A tola hodowneho wěrneho sa-
wostawazeho wješela je tak malo! Kač to móžno! Dolełž
žwjecžo žwjedžen Jesufoweho to Jesuf džeczatko šabuchu! Ša-
buchu jeho, Jesufa, žynta Božeho, kotřiz žam jenož móže pšchi-
njesčž wěrne hodowne wješelenje a šawostawazh hodowny měř!

Dyrbimy wachowacz, so pšchi wschěm pošwjećowanju jeho
naroda jeho žameho njesabudženy, haj, žo ł tymi wschelařimi
pšchihotami sa hody jeho žameho w žwojej wutrobje njesadu-
žemy! A by-łi žo Jesuf Šhryst 1921 krocž w Bethlehemje na-
rodžil, w tebi pak niz, by ty tola byl šhubjenny!

S bliffa a ł dalofa.

Nowe lěto 1922. Wjesy cžeho to njeńdžesch do noweho lěta?
Niz bjes teho, so nieby šdychnył: „Bomhaj Bóh mi!“ A duž
tak tež njeńdž bjes „Bomhaj Bóh“, nascheho njedželstecho ko-
pjenka, kotrež czi tak tunje wostanje, kaž to jenož móžno. —
A pucz pšches tuto nowe cžiseže w cžěmnyh pšched nami ležaze
lěto je cžěžko namafacz! Duž tak chzyl ty to hicz bjes puczniřa,
bjes „Bibliffeho puczniřa?“ — A so by wjedžal dny a měřazy,
tež wjedro fermusche, njemóžesch tež hicz, šabylwšchi „Pšchedže-
nał“, naschu herbstu protyřu. — Tole pšaczi sa kóždeho, ja
muža a ja žonu, tež sa tych, kiž žo wschej politiky a žwětnej harje
wotrjeknu, tuczti tym naspominjenym tšjom. pšchidžěla hiščeže
šchtwórtcho! „Mizionski pošol“ to je, kiž jim ł Božeho krale-
stwa powjedacz chze. Schtóž pak chze byčž w šwiřku ł žyřny
žwětnym a politiskim žiwjenjom — a to dyrbiřch nětkle bóle
hačž hdy priedy! — tón dawu bebi do domu pšchihadžecz nasche-
mu herbstemu dženiřej. „Šerbste Nowiny“, to je jeho mjeno.“

Sa nasche džeczi ł hodam.

Šy-łi pilnje pytal, žy namafal, so to w hodownym cžigle
řekasche 1. rumpodich, 2. hodowniczka. (1).

Wistowanje. P. M. w A. sa žwjedžen šjewjenja. — D.
w M.-B. sa 2. p. Š.

Samolwity redaktor: šarař Wyrzacž w Mořaczizach.